

Nr 383

Av herr Strandberg, om tillstånd till barsservering av spritdrycker vid offentlig danstillställning.

(Lika lydande med motion nr 798 i Andra kammaren)

Enligt rusdrycksförsäljningsförordningen av år 1954 51 § må polismyndighet medgiva undantag för särskilda fall från förbudet mot utskänkning av spritdrycker vid danstillställning till vilken allmänheten äger tillträde, dock ej i fråga om utskänkning över bardisk.

Detta definitiva förbud mot barsservering av spritdrycker i samband med offentlig dans tillkom i samband med 1963 års ändring av rusdrycksförsäljningsförordningen, dock ej som ett resultat av Kungl. Maj:ts proposition nr 521 med förslag till förordning om ändring i rusdrycksförsäljningsförordningen utan till följd av bevillningsutskottets betänkande nr 41 över Kungl. Maj:ts förslag. Bevillningsutskottet tillmötesgick därmed motionen nr II: 821, som framhållit faran i det allt vanligare barsystemet i samband med offentlig danstillställning på restaurang. Enligt motionärernas liksom utskottsmajoritetens mening kunde barsystemet nämligen allvarligt påverka ungdomens alkoholvanor och göra spriten mera lättillgänglig. Mot bakgrund av det ökade spritmissbruket bland i synnerhet ungdom ville man således med nämnda tilläggsbestämmelse undanröja faran av ett till följd av utskänkningen över bardisk ökat alkoholmissbruk.

Eftersom rusdrycksförsäljningsförordningen ej stadgar om ett absolut mattvång i samband med spritförtäring ter sig denna tilläggsbestämmelse dock mycket besynnerlig. För i synnerhet besökande utlänningar torde förbudet mot barsservering i samband med dans upplevas som helt irrelevant.

I princip är det nämligen enligt 51 § rusdrycksförsäljningsförordningen tillåtet, att — såvida undantag enligt rusdrycksförsäljningsförordningen 46 § medgivits från stadgandet om att utskänkning av spritdrycker endast bör ske i samband med måltid — inta samma mängd alkohol sittande vid bord men däremot ej stående vid s. k. drinkbar under pågående danstillställning. I det senare fallet stadgas således i realiteten förbud mot deltagande i danstillställningen. Problemet med barsystemets fördärliga inverkan på ungdomens alkoholvanor decimeras därmed till en fråga om lämpligheten av att över huvud taget inta alkohol vid en bardisk respektive vid ett restaurangbord. Detta senare problem bör enligt min mening överlämnas till den enskildes eget bedömande.

Det kan i detta sammanhang naturligtvis ifrågasättas huruvida undantag i den stora utsträckning som nu sker över huvud bör medgivas från stadgandet om mattvång i samband med utskänkning av alkohol. Med tanke på de höga kostnader som ett restaurangbesök vanligtvis medför, synes emellertid gällande ordning vara den mest lämpliga. För en vanlig löntagare ter sig ett restaurangbesök — inkluderande mat och dryck — nämligen som en ofta ouppnåelig och alltför dyrbar lyx.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen för sin del måtte antaga följande

Förslag

till

Förordning angående ändring av 51 § förordningen den 26 maj 1954 angående rusdrycksförsäljning.

51 §.

Vid danstillställning, till vilken allmänheten äger tillträde, må rusdrycker ej utskänkas. Förbudet gäller även lokal, som står i inre förbindelse med danslokalen.

Från det i första stycket stadgade förbudet må polismyndigheten medgiva undantag för särskilda fall.

Sådant medgivande må ej lämnas i strid med de grunder fullmäktige i kommunen eller länsstyrelsen kan hava bestämt.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1969.

Stockholm den 28 januari 1969

Bertil Strandberg (m)